

Palau 100

Esa-Pekka Salonen & Philharmonia Orchestra

Dilluns 07.10.19 – 20 h
Sala de Concerts

“VIII” (fragment)

“Això era i no era, amor meu,
començar esgarrapats
i trobar bony o bua al crepuscle
i quedar afònics de córrer i un intent d’alenar”.

—*Aquest amor que no és u*, 2018
Blanca Llum Vidal

Esa-Pekka Salonen

—*La Novena de Mahler*

Philharmonia Orchestra
Esa-Pekka Salonen, *director*

Gustav Mahler (1860-1911)

Simfonia núm. 9, en Re major

Andante comodo

Im tempo Eines gemächlichen Ländlers

Rondo - Burleske

Adagio

Mahler, Novena Simfonia en Re major (1908-1909)

Per començar deixem clara una cosa (amb l'ajuda del gran biògraf mahlerià J. L. Pérez de Arteaga): “Mahler –com la immensa majoria dels éssers humans– no pretenia morir-se amb data fixa”. Això –que podria semblar una bajanada–, permet posar en perspectiva moltes coses que s’han escrit sobre aquesta *Simfonia*.

I d’això, se’n pot adonar tothom que s’acosti a l’obra de Mahler, i podríem dir-ho des de la *Primera Simfonia*! En totes sembla aixoplugar el més intens anhel vital juntament amb el desig de mort més punyent; una alegria irrefrenable per la naturalesa juntament amb un cert fàstic terrenal; l’element humà i l’element celeste; instant i eternitat. Per tant, qualsevol referència, qualsevol anticipació, qualsevol lectura en clau mortuòria de la *Novena* exigeix al lector suspendre el pèndol crític per valorar el que se’n digui. Advertència feta, doncs.

Només començar el ritme dels violoncels ha estat interpretat com el batec arrítmic del cor mahlerià malalt. Com se sap, el músic havia estat diagnosticat amb una malaltia cardíaca el mateix 1907, any de la mort de la seva filla: “estenosi mitral bilateral compensada”. Si hi ha cap metge

a la sala (que com se sap, n’hi ha molts que són melòmans rematats...), que faci el diagnòstic sonor i ens ho confirmi... Metàfores al marge, no és menys cert que l’inici és inquietant: notes ressonants i acords melòdics de l’arpa, batements rítmics, aleteigs a les violes, corns en sordina i, finalment, els segons violins enuncien el tema: dues notes descendents sobre les quals Mahler va escriure: *Leb’wohl!*, és a dir, “Adeu per sempre”. El musicòleg C. Floros n’ha intentat demostrar la connexió –tant per aquestes paraules com pel motiu melòdic– amb la *Sonata dels Adeus* de Beethoven i el seu mateix motiu *Lebewohl!*, però de tres notes. Podria ser ver i, a més, ben trobat... per no dir-ho ni escriure-ho en italià...

Si bé podem assumir que a l’inici d’aquesta música s’adopta un aire de comiat, Mahler hi comença a desenvolupar el seu discurs habitual:

gran *crescendo*, gran clímax, la melodia s’expandeix i passa per terrenys tempestuosos fins a convertir-se –com és usual en els seus desenvolupaments– en un himne solemne de vitalitat ben palesa. ¿Potser no és això –com dèiem– el que ja està fent des de la *Primera Simfonia*? ¿Potser no és aquest vaivé sonor i anímic que t’empeny de la calma absoluta a l’agitació febrosa allò que li estimen tots els mahlerians? No en tinc cap dubte.

I d’aquesta manera, de passatges radiants a descensos sonors sobtats, de cotes d’atonalitat a enrariments atmosfèrics; de marxes fúnebres ombrívols acompanyades de campanes greus, perquè novament aparegui la tendresa, els aires triomfals i, al final, tot resti suspès i morendo. A l’últim moment, mestriolament, Mahler fa que el motiu de les dues notes descendents es clogui amb una tercera nota –en *pizzicato*– a fi d’assolir, ara sí, l’assimilació beethoveniana.

Se sap poc del procés creador d’aquesta *Simfonia*, ja que Mahler no en deixa petjades a la seva correspondència. A la darrerria d’agost del 1909 va escriure a Bruno Walter per assabentar-lo que havia treballat molt i que era a punt d’enllestir una simfonia que s’afegiria a la seva “petita família”. Alhora, li confessava haver-la escrita “com a les palpentes”, per alliberar-se. No és forassenyat pensar que aquesta reserva comunicativa es pugui vincular amb el silenci absolut de Mahler respecte de la mort recent de la seva filla, la seva altra “família”... La qüestió és que en aquest missatge comenta a Walter que la seva *Simfonia* té relació amb el que volia dir a la *Quarta*, la seva simfonia “infantil”. Aleshores, hom es pot demanar: ¿de quin comiat parla Mahler: del de la seva filla o del de la seva vida? Si es vol, a aquest quadre, s’hi pot sumar el comiat forçós de la dedicació a la feina a l’Òpera de Viena, de la seva dona Alma en un sanatori refent-se d’una operació, de la preparació per acomiadar-se d’Europa i embarcar cap a Amèrica. Deixem que sigui Mahler qui ho expliqui: “Tindria tantes coses a escriure sobre mi que renunció ni tan sols a intentar-ho. Des de fa un any i mig he viscut tantes experiències noves que soc incapaç de parlar-ne. ¿De debò és possible de descriure una crisi tan terrible? Ho veig tot des d’una nova llum i la meua evolució és extraordinàriament ràpida!”

I aleshores afegeix, per reforçar el que escriu Pérez de Arteaga: “La set de viure m’aferra al cos més que mai, «el dolç costum d’existir» em resulta més agradable que mai. [...] Que n’és, d’absurd, deixar-se engolir pels remolins del riu de la vida [...] Què és,

doncs, el que en nosaltres pensa i actua? Que estrany que és! Quan escolto música o quan la dirigeixo, sento perfectament la resposta a totes aquestes preguntes i aleshores assoleixo una seguretat i una claredat absolutes. Més ben dit, sento amb força que ni tan sols hi ha preguntes!”

Queda clar que Mahler s’ha transformat, però no per això està profetitzant morts amb la seva música... S’acomiaada, això sí, però igualment està ple de projectes.

O sigui que quan escoltem el segon moviment –el confortable *ländler*– gaudim de manera vitalista del contrast d’aquest temps ternari “una mica pesant i tosc”, amb les crides alternants de la trompeta, martellades a les cordes, colpeigs de timbales, trinats demoníacs i tot aquest garbuix sonor emborratxat i grotesc. I si no fos prou, en endinsar-nos al tercer moviment, “Rondo-Burleske”, allò grotesc vital deixa pas a la ironia, a l’humor negre i a la sàtira intel·ligent. El tema frenètic –un *fugato* de polifonia tempestuosa– alterna amb episodis de ventijol lleuger, a voltes idíl·lics i d’altres triomfals. Cap al final, tota aquesta burla sembla superar els nivells de follia. La idea de comiat ha quedat molt lluny.

Però arribem al quart moviment i la hipòtesi de l’“autoplany profètic funerari” torna a aparèixer i encara amb més força. Tot hi és “molt lent i fins i tot retíngut”. Les frases que Mahler havia situat al principi de la *Simfonia*: “Oh joventut! Desapareguda! Oh amor! Perdut!”, fan de contrapunt amb les que posa ara al “Finale”: “Oh món, adeu!”. Gairebé un terç del moviment consisteix en un final que transcorre en la calma, el silenci i la pau. Com va dir l’altre gran biògraf mahlerià, H-L. de Lagrange, això tant pot ser “un missatge d’esperança com un adeu de dolcesa esqueixadora, o fins i tot una acceptació serena del destí”. Després d’un recolliment així, aplaudir sempre resulta difícil. Mahler descansa.

Aquell any...

1912

Música

S'estrena a Viena la *Novena Simfonia* de Gustav Mahler. És en un concert dirigit per Bruno Walter al capdavant de l'Orquestra Filharmònica de Viena. El mateix Walter ja havia estrenat mesos abans *La cançó de la Terra*, l'altra última gran obra completada pel compositor. Totes dues composicions s'escolten per primera vegada després de la mort de Gustav Mahler, que havia tingut lloc el maig del 1911.

Història

El transatlàntic *RMS Titànic*, que havia sortit del port de Southampton, al sud d'Anglaterra, en direcció a la ciutat de Nova York, s'enfonsa al nord de l'oceà Atlàntic després de topar amb un iceberg. Era el viatge inaugural del vaixell, el més gran i luxós del món fins en aquell moment. De les 2.200 persones que transportava el *Titànic*, en moren més de 1.500, ofegades o per hipotèrmia.

Art

L'artista francès Marcel Duchamp pinta el quadre titulat *Nu descendant un escalier* (Nu baixant una escala), que és probablement la seva obra més coneguda. La pintura influirà molts artistes, entre els quals Joan Miró, que la veurà a les Galeries Dalmau de Barcelona aquell mateix any. L'any següent l'obra s'exposa a Nova York i genera un gran escàndol. Actualment es pot veure al Museu d'Art de Filadèlfia, als Estats Units.

Cultura

L'escriptor, periodista i dibuixant Pere Calders neix a la ciutat de Barcelona. De la seva obra literària destaquen especialment els contes, publicats en diversos reculls. Després de la Guerra Civil s'haurà d'exiliar a Mèxic, on romandrà 23 anys. La popularitat de Calders s'incrementarà notablement a partir del 1978, amb el muntatge teatral *Antaviana* de la companyia Dagoll Dagom, que adapta alguns dels seus contes.

Ciència

El meteoròleg i geofísic alemany Alfred Wegener exposa la seva teoria del moviment dels continents, però rep una forta oposició des de certs ambients científics. Pocs anys més tard desenvoluparà aquesta teoria al llibre *L'origen dels continents i els oceans*. Wegener hi explica com els continents havien estat units fa milions d'anys en un de sol, que va anomenar Pangea i que s'havia anat separant de manera gradual.

Biografies

Philharmonia Orchestra

Fundada el 1945, és una de les grans orquestres internacionals del segle XXI. Té la seu al Royal Festival Hall al Southbank Centre, on és resident des del 1995 i ofereix una temporada anual amb una cinquantena d'actuacions. Amb el lideratge del director titular Esa-Pekka Salonen ha creat una sèrie de projectes innovadors, aclamats per la crítica, que destaquen per la visió artística i el contingut, tant en directe com digitalment.

És orquestra resident del Bedford Corn Exchange, De Montfort Hall (Leicester), The Marlowe (Canterbury), The Anvil (Basingstoke), Three Choirs Festival (a l'oest d'Anglaterra) i de la Garsington Opera. Residències que se centren en un programa educatiu que esperona les persones de cada comunitat a involucrar-se en la música clàssica.

En l'àmbit internacional, actua per Europa, l'Àsia i els Estats Units. La temporada 2018-19 va oferir múltiples concerts per països europeus i va fer tres grans gires: la Xina i Corea del Sud, Cartagena a Colòmbia i als Estats Units.

La seva reputació internacional excel·lent deriva en part de l'extraordinari llegat discogràfic, que la darrera dècada s'ha basat en la tasca pionera amb tecnologia digital i que més recentment ha obert el camí de la realitat virtual a la música clàssica.

Els seus enregistraments s'emeten a través de múltiples canals i mitjans: amb l'aplicació The Orchestra, per a iPad, de la qual s'han venut desenes de milers de còpies, i que molts compositors de Hollywood trien per enregistrar les bandes sonores de pel·lícules, videojocs i sèries televisives; també disposa del programa *Orchestra on tour*, a Classic FM, que transmet per BBC Radio3, i el segell discogràfic Signum Records, amb enregistraments en directe dels concerts més destacats.

“(...) és una de les grans orquestres internacionals del segle XXI. (...)”

El director i compositor finlandès Esa-Pekka Salonen n'és el titular des del 2008. Els directors principals convidats són Jakob Hrůša i Santtu-Matias Rouvali, mentre que Christoph von Dohnányi n'és director honorífic vitalici i Vladimir Ashkenazy director llorejat. La compositora Unsuk Chin és la directora artística de la sèrie *Music of today*.

Wuliangye és el patrocinador internacional principal de la Philharmonia.

Novetats a la Revista Musical Catalana

A partir del mes de setembre

Tres números l'any, amb més pàgines i continguts. Nova secció "La Casa dels Cants" amb pàgines especials dedicades a l'actualitat del Palau i l'Orfeó. Edició en paper, ara gratuïta per a abonats als cicles principals del Palau.

Més actualitat i cròniques a:
www.revistamusical.cat

Si t'agrada la música
i t'interessa tot el que passa
al nostre país, no te la pots perdre!

**Ja a la venda a
quioscos, botigues
especialitzades,
iquiosc.cat i a la
Botiga del Palau**

Només
per
6 euros

Subscripció
anual:
16 euros

Esa-Pekka Salonen, director

Reconegut com a compositor i director, actualment és el director titular de la Philharmonia Orchestra, com també honorífic de la Swedish Radio Symphony Orchestra i Los Angeles Philharmonic, de la qual va ser titular del 1992 al 2009. Ho serà de la San Francisco Symphony a partir de la temporada 2020-21, també és artista associat de l'Òpera i Ballet Nacional de Finlàndia, on aviat dirigirà tot *L'Anell del Nibelung*. Està al capdavant del programa Neuganee de la Colburn School de Los Angeles i és cofundador del Festival Baltic Sea, que dirigeix del 2003 al 2008.

La temporada 2018-19 va veure programades tretze obres arreu del món, com *Homunculus*, per a quartet de corda, i *Heli*, amb la Minnesota Orchestra i l'Oslo Philharmonic, i així mateix, *La Variations*, amb LA Philharmonic. També dirigeix *Polux* al Festival del Maggio Fiorentino, i el *Concert per a violoncel*, amb la Philharmonia i al Festival Baltic Sea, amb Truls Mørk. Va fer gires per Europa, els Estats Units i l'Àsia amb la Philharmonia, va dirigir una nova producció d'*Ascens i caiguda de la ciutat de Mahagonny* de Weil al Festival d'Aix de Provença. Els darrers anys ha experimentat amb noves maneres de presentar la música, com ara la primera producció de realitat virtual d'una orquestra britànica; les instal·lacions RE-RITE i Universe of Sound, i l'app The Orchestra.

Al capdavant de Los Angeles Philharmonic durant disset anys, contribuï a revitalitzar la institució, tant amb la inauguració del Walt Disney Concert Hall, com amb l'estrena de nombroses obres contemporànies d'encàrrec.

“Al capdavant de Los Angeles Philharmonic durant disset anys, contribuï a revitalitzar la institució (...)”

De la seva àmplia tasca discogràfica, cal esmentar *Correspondances* de Dutilleux, amb l'Orchestre Philharmonique de Radio France, en presència del compositor (Deutsche Grammophon); obres orquestrals de Witold Lutosławski, amb LA Philharmonic (Sony); *Persephone* d'Stravinsky (Pentatone), i una col·lecció de 61 CD amb la integral de Salonen per a Sony. Aquest 2019 s'ha editat l'enregistrament del seu *Concert per a violoncel*.

Philharmonia Orchestra

Esa-Pekka Salonen

director

Ross Collins

director assistant

Violins I

Benjamin Marquise

Gilmore

Sarah Oates

Fabrizio Falasca

Eugene Lee

Eunsley Park

Adrián Varela

Soong Choo

Minhee Lee

Karin Tilch

Victoria Irish

Charlotte Reid

Alessandro

Cannizzaro

Caroline Frenkel

Marciana Buta

Unknown Player

Unknown Player

Violins II

Tamás Sándor

Emily Davis

Fiona Cornall

Samantha Reagan

Gideon Robinson

Nuno Carapina

Sophie Cameron

Julian Milone

Jan Regulski

Susan Hedger

David López Ibáñez

Helen Cochrane

Teresa Pople

Sarah Thornett

Violes

Yukiko Ogura

Nicholas Bootiman

William Bender

Gijs Kramers

Linda Kidwell

Cheremie Hamilton-

Miller

Michael Turner

Carol Hultmark

Louise Hawker

Lucia Ortiz Sauco

Rebecca Carrington

Raquel Lopez Bolivar

Violonceli

Timothy Walden

Karen Stephenson

Richard Birchall

Eric Villeminey

Ella Rundle

Alexander Rolton

Yaroslava Trofymchuk

Anne Baker

Deirdre Cooper

Miwa Rosso

Contrabaixos

Tim Gibbs

Christian Geldsetzer

Alex Henery

Gareth Sheppard

Simon Oliver

Philip Nelson

Kai Kim

Ryan Smith

Flautes

Samuel Coles

June Scott

Hannah Black

Luke Strevens

Flautí

Keith Bragg

Oboès

Tom Blomfield

Alex Hilton

Ruth Contractor

Jill Crowther

Corn anglès

Jill Crowther

Clarinets

Mark van de Wiel

Jordan Black

James Gilbert

E flat clarinets

Jennifer McLaren

Mark van de Wiel

Clarinet baix

Laurent Ben Slimane

Fagots

Emily Hultmark

Shelly Organ

Joshua Wilson

Luke Whitehead

Contra fagots

Luke Whitehead

Trompes

Diego Incertis

Sánchez

Kira Doherty

Daniel Curzon

Carsten Williams

Hugh Sisley

Trompetes

Chris Avison

Chris Evans

Catherine Knight

Paul Sharp

Trombons

Byron Fulcher

Philip White

Trombons baixos

James Buckle

Tuba

Peter Smith

Timpanís

Antoine Siguré

Louise Goodwin

Percussió

Emmanuel Curt

Louise Goodwin

Peter Fry

Kevin Hathway

Arpes

Heidi Krutzen

Stephanie Beck

Bill Viola *al* Palau

Bill Viola *meets* Edgar Varèse

24.10.19 – 19 h. E. Varèse: *Déserts* (amb projecció de Bill Viola)

Ensemble de Música Contemporània de l'ESMUC

Ernest Martínez-Izquierdo, director

Tardes Bill Viola

10.11.19 – 18 h. Selecció d'obres

17.11.19 – 18 h. *The Passing* (1991)

24.11.19 – 18 h. *Hatsu-Yume (First Dream)* (1981)

30.11.19 – 18 h. *I Do Not Know What It Is I Am Like* (1986)

Nit Bill Viola

04.12.19 – 18 h. *The Crossing* (1996). *The Messenger* (1996).

Inverted Birth (2014)

Amb la col·laboració de:

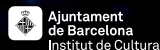
Exposició «Bill Viola. Miralls de l'invisible»

Del 04.10.19 al 05.01.20. La Pedrera

Més informació: www.palaumusica.cat/billviola

Amb la col·laboració de:

Discografia

G. Mahler:

Sinfonia núm. 9, en Re major

Philharmonia Orchestra.
Esa-Pekka Salonen, director.
Signum Classics.

New Philharmonia Orchestra.
Otto Klemperer, director.
EMI.

Berliner Philharmoniker.
Claudio Abbado, director.
Deutsche Grammophon.

Berliner Philharmoniker.
John Barbirolli, director.
EMI.

Berliner Philharmoniker.
Leonard Bernstein, director.
Deutsche Grammophon.

Wiener Philharmoniker.
Bruno Walter, director.
Naxos.

Wiener Philharmoniker.
Lorin Maazel, director.
Sony.

Chicago Symphony Orchestra.
Carlo Maria Giulini, director.
Deutsche Grammophon.

Chicago Symphony Orchestra.
Pierre Boulez.
Deutsche Grammophon.

London Philharmonic Orchestra.
Klaus Tennstedt, director. Warner.

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks.
Rafael Kubelik, director.
Audite.

Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks.
Mariss Jansons, director.
BR Klassik.

Royal Concertgebouw Orchestra.
Riccardo Chailly, director.
Decca.

Bamberger Symphoniker.
Jonathan Nott, director.
Tudor.

San Francisco Symphony Orchestra.
Michael Tilson Thomas, director.
San Francisco Symphony.

Los Angeles Philharmonic.
Gustavo Dudamel, director.
Deutsche Grammophon.

Enregistraments disponibles a Spotify i altres serveis i plataformes de música digital
Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

Playlist

Una de les llegendes més esteses del món de la música és la que assegura que cap compositor sobrevisqué a l'escriptura de la seva Novena simfonia. Un mite popular sense base ni fonaments però que abasta diferents compositors.

Ludwig van Beethoven

El fet que Beethoven morís tres anys després de completar aquest veritable cim simfònic que és la seva *Simfonia núm. 9 "Coral"*, donaria peu a què, 80 anys més tard, Gustav Mahler afirmés que escriure una novena simfonia esdevenia un "límit", una fita darrera la qual resultava perillós mirar. La *Novena* de Beethoven va ser estrenada el 7 de maig de 1824 a Viena, amb el compositor ja totalment incapacitat per sentir la seva meravellosa música ni els aplaudiments del públic. Schwarzkopf, Cavelti, Haefliger, Edelmann. Lucerne Festival Chorus. Philharmonia Orchestra. Wilhelm Furtwängler. Audite.

Franz Schubert

Tot i que la monumental *Novena Simfonia en Do Major, "la Gran"* va rebre aquesta numeració a partir de la descoberta pòstuma d'altres partitures del compositor, el fet és que fou la darrera creació simfònica que completà Franz Schubert, només vuit mesos abans de la seva prematura mort. La dificultat i longitud de la partitura va impossibilitar que arribés a sentir-la en vida i l'obra es va estrenar una dècada després del seu traspàs, el 21 de març de 1839, a Leipzig, dirigida per Félix Mendelssohn. Royal Concertgebouw Orchestra. Nikolaus Harnoncourt. Warner Classics.

Antonín Dvořák

També la popular *Simfonia del Nou Món*, del txec Antonín Dvořák, ha passat a formar part d'aquesta funesta categoria des de la troballa, el 1924, d'una simfonia perduda que li va permetre assolir la fatídica xifra. Escrita durant la estança del compositor als Estats Units, deu l'èxit a l'orquestració exuberant i la influència de la música americana que es percep en ella. Es va estrenar el 15 de desembre de

1893 al Carnegie Hall de Nova York, amb un èxit esclatant i dos anys després Dvořák tornà a Praga, on va morir el 1904 sense haver tornat a endinsar-se en el món simfònic. Orquestra Filharmònica Txeca. Vaclav Neumann. Supraphon.

Anton Bruckner

Bruckner va començar a escriure la seva *Simfonia núm. 9 en re menor* el 1887 i set anys després va concloure el tercer moviment, l'"Adagio". A partir de llavors la seva salut va anar decaient, fins que li arribà la mort el 1896 sense poder completar-la. L'estrena s'esdevingué l'11 de febrer de 1903 a Viena i, seguint les indicacions del mateix compositor, es va fer servir el seu *Te Deum* com a final. Es tracta d'una veritable simfonia de comiat a causa de les diferents referències a obres anteriors que inclou. Berliner Philharmoniker. Herbert von Karajan. Deutsche Grammophon.

Ralph Vaughan Williams

Com Dvořák, l'anglès Ralph Vaughan Williams també va aconseguir veure l'estrena de la seva *Novena Simfonia*, cinc mesos abans de la seva mort. Inicialment la partitura havia d'estar basada en el llibre de Thomas Hardy *Tess d'Urberville*, però els elements programàtics van anar desapareixent a mesura que avançava l'escriptura, a la qual l'autor incorporà un instrument del tot inusual: el fiscorn. La Royal Philharmonic Orchestra la va interpretar per primera vegada a Londres, el 2 d'abril de 1958, amb motiu del 86è aniversari de l'autor i es tornà a interpretar el 5 d'agost del mateix any. Tres setmanes després Vaughan Williams moria, just el mateix dia que n'estava previst l'enregistrament per part de la London Philharmonic Orchestra, dirigida per Adrian Boult. London Symphony. Andre Previn. RCA.

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Bagués-Masriera Joiers – Bankia – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Yamaha Music Europe

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTRUMENTOS PARA LA MÚSICA

També et pot interessar ...

Fernando Ríos-Visual Art

Final del concurs coral Let the
Peoples Sing

**Cor de Noies de l'Orfeo
Català** (Buia Reixach i Feixes,
directora)

Alemanya: **Via-nova-chor**

Hongria: **Lautitia Chamber
Choir in Debrecen**

Estònia: **Sireen Chamber
Choir**

Rússia: **Ponomaryov Vesna
Children's Choir**

Gran Bretanya: **Wells Cather-
dral School Choralia**

Bulgària: **Fortissimo Vocal
Ensemble**

Dinamarca: **BarbAros**

Letònia: **Anima Solla**

Estònia: **Collegium Musicale
Cor guanyador LTPS 2017**

Preus: 15 i 20 euros

Palau 100

Divendres, 18.10.19 – 20 h
Sala de Concerts

Magdalena Kožená, mezzo-
soprano

Sir Simon Rattle, piano

Giovanni Guzzo, violí

Rahel Rilling, violí

Amihai Grosz, viola

Dávid Adorján, violoncel

Kaspar Zehnder, flauta

Andrew Marriner, clarinet

E. Chausson: *Chanson perpé-
tuelle*, op. 37

I. Stravinsky: *Three songs from
Shakespeare*

M. Ravel: *Chansons madécasses*

R. Strauss: *Drei Lieder der
Ophelia*, op. 67

J. Brahms: *Fünf Ophelia-Lieder*

J. Brahms: *Zwei Gesänge*, op. 91

L. Janáček: *Říkadla*

A. Dvořák: *Sis cançons* (arr.
Duncan Ward)

Preus: 15, 20, 30, 40 i 60 euros

Palau 100

Dimecres, 13.11.19 – 20 h
Sala de Concerts

Leonidas Kavakos, violí
**NDR Elbphilharmonie
Orchester**

Alan Gilbert, director

B. Bartók: *Concert per a violí
núm. 2*, BB 117

A. Bruckner: *Simfonia núm. 7*,
en Mi major

Preus: 20, 30, 40, 65 i 100
euros